

PRIS 20 KR

Dessa herrar hade jaktarrende på »amerikanerjorden«. Från vänster Alfred Hansson med hunden Sally, Klas Albert Landgren, smeden Wernersson, Ebbe Svensson och målare Svensson. Bytet blev tre rådjur och fem harar.

Parforcejakt på Ljungen

Kungligt besök på Ljungen

I september 1801 kom kung Gustav IV Adolf på besök till prästgården i Räng. Här skulle lunch intagas innan man gav sig ut på Ljungen för att jaga. Bönderna flockades kring vägarna för att titta på märkvärdigheten. Det var inte varje dag man fick se en kung – det var inte ens vart århundrade!

Det är kyrkoherde Nils Lovén som under signaturen Nicolovius ger oss denna berättelse. Hela historien kan läsas i *Resande över Ljungen*.

»Efter intagen frukost satte Konungen sig till häst och red med en talrik svit ned till Ljungheden. Hela vägen från Hammar till Ljungen, ungefär en 1/8 mil, var garnerad med människor, som nu, sedan de lärt känna att Konungen var av samma släkte som de, gingo ej mera med sin hyllning så hemlighetsfullt till väga, utan helsade honom var han framför med ett stormande jubel, under vilket hattar och mössor flög i vädret. Då Konungen framkommit till heden, skulle jakten anordnas. Konungen med jaktpartiet tog sin plats vid det näs, som förenar Skanörs och

Hammars Ljunghedar, och trenne truppavdelningar av bönder till häst, anförda var och en av sin fäherde med sitt värahorn (bagghorn), detacherades till Skanör och Falsterbo, för att därifrån skrämna upp alla harar och driva dem mot jaktpartiet. Vellinge, Villie och Kämpinge fäherdar, som hade bragt förmågan att traktera värahorn till virtuositet, var utsedda till chefer, var och en för sin avdelning. Det svåraste av allt var att få dessa chefer beridna, ty hästen, som kan vänjas vid trumpeter och skott, skyr med den yttersta vedervilja musiken av värahorn, och många hästar hade proberats och gjort fäherdarne till jorddryttare till munterhet för hela det stora sällskapet, innan fäherdarna blev beridna. Äntligen satte de tre kolonnerna sig i marsch. En mängd harar uppskrämdes. Harkriget tog nu sin början, och som förde len i striden gärna är på de anfallandes sida, lyckades det Hovherrarna att besegra ett halvt dussin. På aftonen återvände Konungen till Malmö efter att ha beriktigt sina undersåtars på Skanörs- och Falsterbotrakten begrepp om Majestäten«.

fortsättning på sidan 2

HÄNT SEDAN SIST

Flygbilden vi frågade om i förra numret är fortfarande inte identifierad. Ingen har hittills hört av sig beträffande detta hus.

Även om Du är tveksam hör av Dig! Vi börjar tvivla om det verkligen är härifrån.

Ni såg kanske i tidningen *JulPosten* att man efterlyste recept på Tages bruna bullar, världsberömda i hela bygden kring Höllviken och Malmö.

I nära 70 år, från 1920-talet, drev Johan (Johannes) Nilsson, efterföljd av sonen Tage och dottern Olga, samt därefter Tages son och dotter Sven-Åke och Ingrid affären, som låg på hörnet av Möllevägen och Gamleväg.

Receptet hölls hemligt för alla som arbetade i bageriet. Både Tage och Sven-Åke var tidigt uppe på nätterna och satte degen så att den var klar när personalen kom på morgonen klockan fem, berättar en som arbetat där.

Kanske Du som läser detta har ett recept som Du tror kan vara det rätta. Vår bagare gör bullar efter ditt recept. Sedan får vi se.

Bokpris till de två bästa recepten!
ihj

KulturPenningen för år 2004 tilldelas *Hembygds-gillet i Skanör och Falsterbo*.

Gillet startade 1970 med huvuduppgift att på olika sätt värna om vårt skånska kulturarv. Vår motivering till priset lyder:

»*Hembygds-gillet i Skanör och Falsterbo* tilldelats Kulturföreningen *Callunas KulturPenning* för år 2004 för sitt stora och uppoffrande arbete med att slå vakt om det skånska kulturarvet«.

Glädjande är också det stora intresse som i föreningens regi skapats för de traditionella folkdanserna och Linnéstängen vid Axelsons torg i Skanör.

Ett diplom och en check på 6.000 kronor kommer att utdelas senare under året. Vi återkommer också med en utförligare presentation av Gillet.

Jakt på svanar

I århundraden har djurlivet på Ljungen varit intensivt och skiftande. Lika lång tid har jakt bedrivits. Man läser med skräck hur man under 1700-talet anställde fullständig slakt på svan under augusti månad varje år. Det var kungligt privilegium som då överläts till landshövdingen som del av lön.

En skildring talar om att man gick ut en bit i viken mellan Skanör och Lilla Hammar, med vid detta tillfälle 26 båtar med tre till fyra personer i varje båt. Man vände sedan båtarna inåt land och hetsade svanarna in i viken.

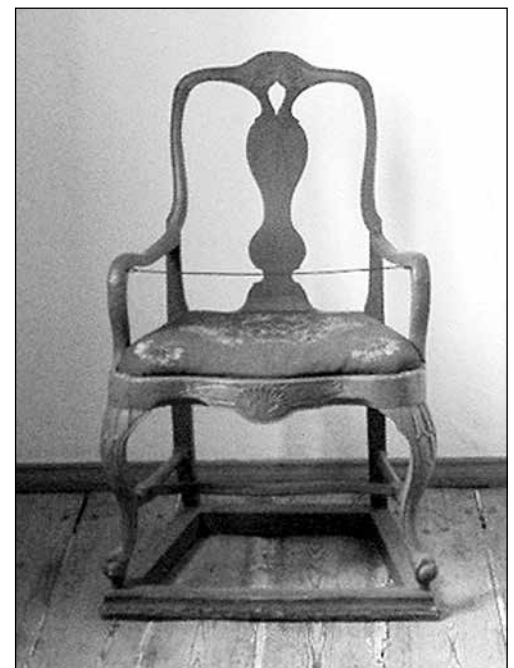
Tolv skyttar var med, det berättas att det inte var lätt att skjuta svan om man inte träffade i halsen. Vid denna tid på året då svanarna fällt vingpennorna var de inte bra på att flyga, utan »sprang« mest på vattnet. Då kunde de fångas genom att man slängde ett tunnband runt halsen och sedan drog in dem till båten med en båtshake. Ett par hundra svanar kunde bli bytet vid en sådan »jaktdag«.

Fjäderskruden användes till pudervippor och skinnen var lika mycket värt som rävs-kinn. Pennor och svandun var andra användningsområden. Långt in på mitten av 1800-talet fick byarna betala till Kronan för att få samla fjäder till försäljning.

Parforcejakt

Parforcejakt var från början ren hetsridning. Hundarna hetsades mot villebrådet

»*Skånska Fältridsklubben på Skanörs Ljung den 18 september 1889*«. Det bör ha sett likadant ut då kungen var på besök. Ur Falsterbo museums samlingar, foto C.V. Roikjer.

Den stol som man tror Gustav IV Adolfs satt i under jakten på Ljungen 1801. Ramen som är påspikad under benen var till för att den inte skulle sjunka ner i sanden. Stolen står idag på Rådhuset i Skanör.

och därefter kom de beridna jägarna ifatt och dödade djuret.

Det är numera förbjudet i Sverige och många andra länder. Även i Storbritannien har, från i år, jakt på räv efter denna metod förbjudits.

Jakten kunde som synes göras till ett nöje, utan att man skänkte de arma djuren en tanke.

Den så kallade Hubertusdagen i november som är jaktryttarnas dag och en jakt under högtidliga former, men som sagt utan räven som villebråd.

I *På Ljungen* 16 hade vi ett klipp ur en insändare från 1930 som talade om jakten på fågel och annat vilt som fanns på Ljungen. Vi har fått tag i bilder på några av de jaktlag som på 30-talet jagade helt lagligt. Bilderna visar att det fanns både rådjur och harar samt att man även jagade »småfågel« Var och en som hade en bössa fick gå ut och jaga. På hösten kom speciellt vråkar och hökar i stora mängder.

200 örnar

Det berättas också om »Sveriges lyckligaste örnjägare« att han under 1880- och första halvan av 1890-talet fält mer än 200 örnar på Ljungen!

Många naturintresserade krafter hade under många år påpekat det felaktiga att fåglarna under sin väg över Ljungen blev jagade och att övrigt vilt började försvinna. Men olika intressen, som hävdade urgammal rätt till jakt var starka och det dröjde ända

En skämtsam teckning på hur det kunde gå till vid en jakt då amatörjägarna var på gång.

fram till 1969 då Ljungen blev fridlyst och all jakt blev förbjuden.

Man kan också konstatera att efter kanalens tillkomst försvann många av de större fyrfota djuren från Skanörssidan. Det är endast några älgar som under åren lyckats ta sig över, antingen över Foteviken eller över kanalen. Man har också hört på senare tid att det skulle finnas vildsvin, men om det är riktigt vet jag inte.

ihj

Ett jaktlag från 1930-talet. Två gevär och en brännvinsplunta på sju män. De två jägarna har kramsfågel i händerna, så det var inte storvilt denna gång.

Ljungens Seniorer har startat en studiecirkel kring Kämpinge och Höllvikens historia. Det blir tolv personer som träffas under sex kvällar i vår. Seniorerna svarar för det praktiska medan Calluna står för innehållet. Ingemar och Christian kommer att berätta kring olika teman på varje möte. Därefter blir det diskussion och prat kring olika ämnen. Studiecirkeln startade under mars och är fullbokad, men det är möjligt att vi återkommer till hösten om intresse finns.

Visste Du att vi har presentkort på medlemskap i föreningen?

En bra present, som ger mottagaren tidskriften *På Ljungen* fyra gånger om året och inbjudan till två möte samt årsmöte med intressant program.

Beställ gärna på tel 040-45 11 48 eller på mail calluna@tele2.se

Betalning med 100 kr kan ske över postgiro 250862-0.

Upprop!

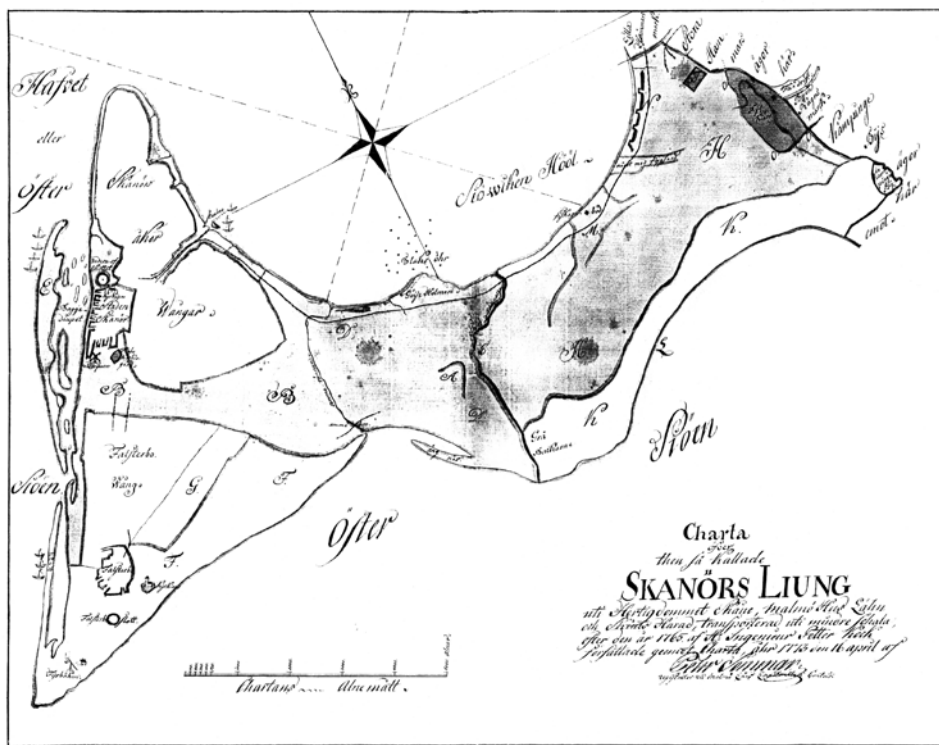
Vi i Calluna har nu i tio år producerat böcker och utställningar och arrangerat föredrag mm.

Kultur har vi definierat som historia och kulturhistoria med viss bredd. Vi har ju delat ut stipendier till både musiker och idrottare.

Vårt geografiska område har varit Ljungen med Skanör och Falsterbo och tidsmässigt har vi främst hållit oss inom 1900-talet, även här med vissa utvikingar. Vi ger oss dock sällan in på vikingatid eller stenålder. Politiken håller vi oss också ifrån, så vi undviker att kommentera dagshändelser om de inte är direkt relaterade till vår verksamhet.

Är detta rätt, är detta vad våra medlemmar vill ha? Vi tror det, men vill gärna höra din åsikt. Ring, skriv eller maila oss. Adress och telefon finner Du på sista sidan.

Fornminnen på Ljungen

Spår i marken

Det är inte många byggnadsverk vi har på Ljungen från flydda tider. I väster ligger städerna Skanör och Falsterbo och i öster de uråldriga byarna Kämpinge, Räng, Stora och Lilla Hammar. Men mellan dem har i århundraden den öde ljungheden brett ut sig. »Kungshögen« från bronsåldern är synlig medan gravfältet på Lilla Hammar näs från folkvandringstid ligger gömt under mark liksom andra boplatser och lämningar av våra förfäder på Falsterbonäset.

De medeltida kyrkorna finns kvar härnere trots rivningsraseriet i slutet på 1800-talet. Skanör, Falsterbo har liksom Räng och Stora Hammar kvar sina medeltida kyrkor medan kapellet på Lilla Hammars näs revs redan 1585 då teglet fraktades till Malmö Hospital. Reformationen krävde sina offer i form av rivna och ödelagda kloster, kapell och kyrkor över hela landet. En liten vattensamling kallad Klosterdammen minner om byggnaden, men några lämningar av själva kapellet finns idag inte att se. Även Kämpinge kyrka är borta, den revs 1632 för att man inte orkade gräva fram den ut sanden ännu en gång. Kyrkorna är annars de enda byggnader som klarat sig genom krig, bränder, sandflykt och tidens tand.

Hela Falsterbonäset, och då särskilt

Kocks karta över Skanörs Ljung 1765 med skansarna utmärkta uppe i högra kanten.

den södra sidan, var från medeltiden och in på 1800-talet en sandöken där vinden fick härja fritt. Både Falsterbo och Kämpinge var byar i sand, man vadade i sand på gatorna och sanddyner tornade upp sig in på husknuten. Falsterbo stad låg ursprungligen vid kyrkan, där fågelstationen och museet nu ligger, men flyttade till nuvarande läge någon gång i slutet på medeltiden.

Sanden yrde ända bort i Räng och Skegrie och begravningsåkrarna så att man för att få fruktbar jord fick gräva ner sanden! Man gjorde ett dike och tog upp mylla och mörk jord och fyllde sedan hålet med sand, så kallad »vändjord«. Under hundra år och mer höll man på att på detta sett vända jorden tills skogsplanteringen under 1800-talet fick sanden under kontroll och åkrarna åter gav bärning åt byarnas sega och flitiga invånare.

Vad finns då kvar på Ljungen?

Ljungen delades i två delar 1780, städernas Ljung i väst och byarnas Ljung i öst. En manshögtångvall anlades 1793 tvärs över Ljungen för att markera gränsen och dessutom sattes fyra bautastenar upp så att ingen skulle kunna ta miste på var gränsen gick. Resterna av denna vall kan ännu ses t.ex. vid Bergs väg i Ljungskogen,

där också en gränsten står kvar. En sten finns på Falsterbo Museum och dessutom finns det en på Ljunghusens golfbana och en nedanför Ljunghusens gamla station. Den senare dock vält. Länsstyrelsen har våren 2004 lovat resa den och Kulturföreningen Calluna har fått i uppdrag att tvätta stenarna och fylla i texten.

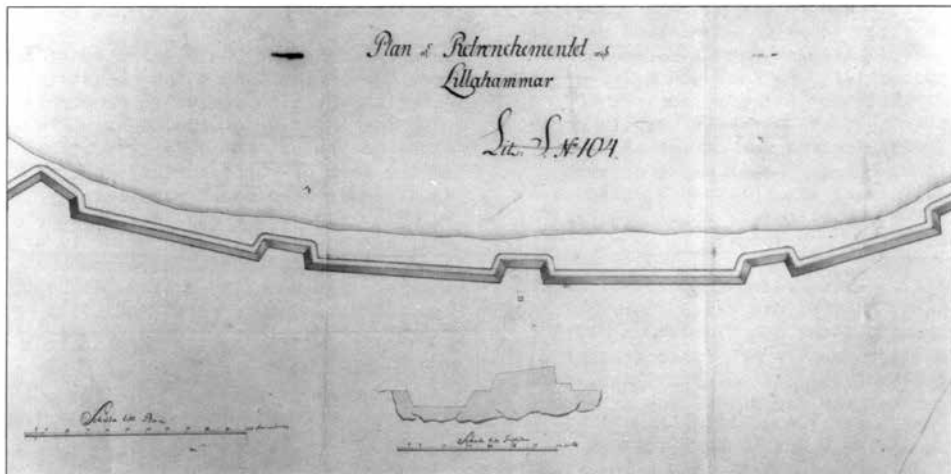
Runt Skanör och Falsterbo vångar anlades också tångvallar. Totalt fanns närmare tre mil av dessa »tångdiken« på Falsterbohalvön vid 1900-talets början. De var ursprungligen upp mot 170 cm höga och breda nog att promenera på. Numera, när deras funktion att hindra djuren från att äta upp grödorna i vången och att hålla havsvattnet borta har upphört, har de sjunkit ihop till en knapp meter. Vallarna är skyddade enligt lagen om geologiska forminnen och man försöker skydda dem med hjälp av skyltning och information till villaägarna, men många hål har gjorts i vallarna för vägar och villainfarter. Trots sitt skydd kommer troligen okunnighet och ren vandalism att jämna de sista resterna med marken inom några tiotal år.

Stenbocks skansar,
var tog dom vägen?

Jo, just under vägen tog dom vägen! Ekonomiska realiteter tar lätt på forminnen. Stenbocks skansar byggdes kring 1710-20 på initiativ av generalguvernören Magnus Stenbock. De var sin tids »Per-Albin linje« och skulle hindra danskarna från att landsätta trupp i Skåne. Dessutom härjade ryssarna längs ostkusten och brände ner flera städer.

Slotten i Malmö och Landskrona rustades upp och skansar grävdes från Skåre, över Höllviken, Barsebäck, Borstahusen, och vidare upp till Råå, Viken, Mölle och Torekov. De bestod av vallar med vallgravar och någon sorts palissader. Vallarna i Höllviken var 25 m breda och över 600 m långa. Med åren eroderades vallarna av vinden och blev inte lika framträdande i landskapet.

Då järnvägen drogs fram i början av seklet kapade den en bit av vallarna, men det mesta kunde fortfarande ses nedanför Höllvikens station fram till 1990-talets början. När kustvägen drogs fram skar den genom en del av vallsystemet, särskilt infarten vid »läkarkyrkan« gjorde att man nu bara kan ana en bit av vallarna som en

liten förhöjning mellan vägen och gamla banvallen öster om Läkargruppens hus.

På *Skånska Rekognoceringskartan* från 1812 finns skansarna tydligt utmärkta. De har genom åren visserligen sjunkit ihop och dessutom eroderats av vinden men på *Ekonomiska kartan* från 1970 finns vallanläggningen utmärkt som fast fornlämning liksom på den senaste *Gula kartan* från 1986. På båda dessa kartor är de också namngivna »Stenbocks skansar«.

Vad är en fornlämning?

Vad utmärker då en fornlämning? Förr gällde att spår av mänsklig verksamhet som var äldre än hundra år kallades fornlämning. Numera räcker det med »varaktigt övergiven«, utan tidsgräns för att kalla en anläggning fornlämning.

Nu kan man ju undra vad det är för kul med en sandvall, men det är inte poängen. Faktum kvarstår att man tyd-

Utdrag ur fornminneslagen

1 § Fasta fornlämningar, bevarande minnet av fäderneslandets tidigare inbyggare, äro ställda under lagens hägn.

Ej må någon utan tillstånd enligt denna lag utgräva, rubba, överhölja eller eljest genom plantering eller bebyggelse eller på annat sätt förändra eller skada eller borttaga fast fornlämning...

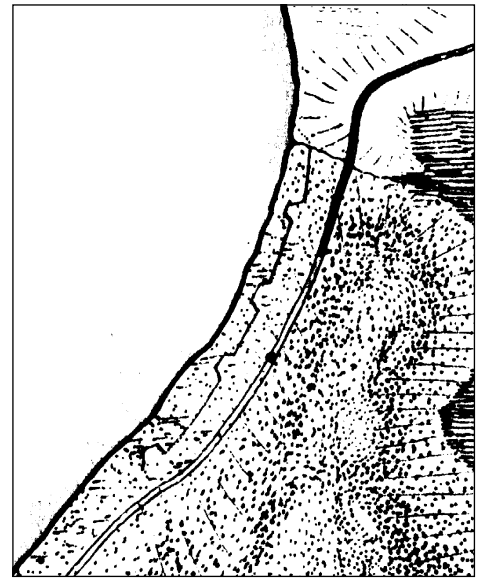
2 § Fasta fornlämningar äro:

högar av jord och sten som uppförts av människor under forna tider (gravhögar, gravrösen, tingshögar och dylikt); gravbyggnader av sten jämte hölje, andra gravar och gravfält från forna tider...

Planskiss och profil över Stenbocks skansar från tidigt 1700-tal. Krigsarkivet.

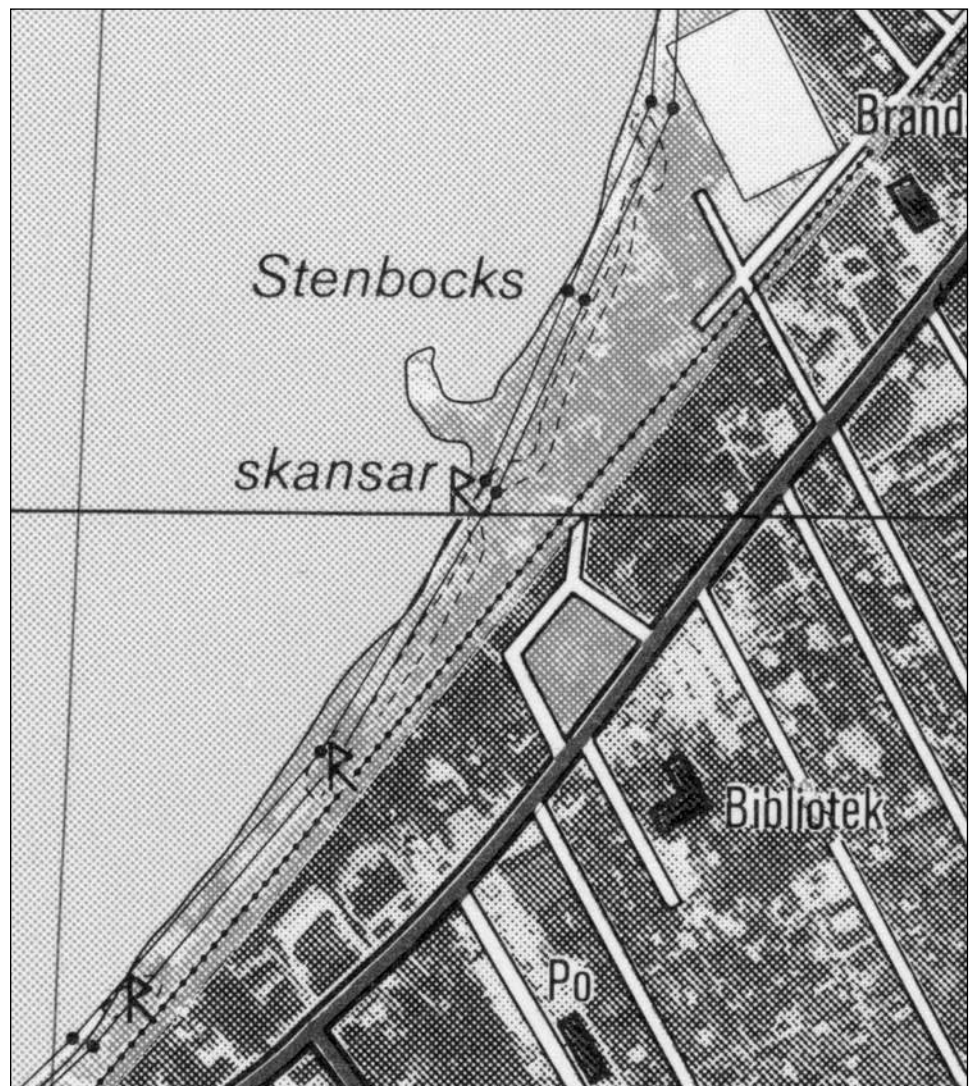
ligen gång på gång kan välja att ignorera fornminneslagen helt och vad har då ett fornminne för skydd?

chk

Rekognoceringskartan 1812. Även här är skansarna tydligt markerade

Gula kartan från 1986. Järnvägen har lagt ner, medan kustvägen ännu inte byggts. Den tunna prickade markeringen korsas av två kraftledningar. R-runan markerar skansen.

En tillbakablick på de gångna tio åren.

Calluna fyller tio år i år.

Det började egentligen i september 1994, men föreningen startade inte officiellt förrän september 1995.

Sven Nilsson känd Höllvikenbo »Tages påg« hade haft en utställning med gamla

Höllvikenbilder på biblioteket i Höllviken, där han tillsammans med en annan gammal Höllvikenbo Gösta Larsson berättade om gamla tider. Intresset var mycket stort och många undrade om man kunde göra något ytterliggare. Boken *Höllviken – bilder och minnen från förr* växte fram med ekonomiskt stöd från Ljungens Villaägareförening. Kommunen ställde upp med en ekonomisk garanti.

Föreningen bildades som sagt i september 1995 och på den vägen är det.

Vi har under dessa år gett ut elva olika skrifter, större eller mindre. Mottagande har varit överväldigande och bokförsäljningen och antalet medlemmar har ökar under åren. Föreningen har bland annat från överskottet kunnat instifta en *KulturPenning* som utdelats åtta gånger med en check på 5.000 kr samt ett diplom. Ett *KulturStipendium* på 15.000 kr har också delats ut, stipendiet är avsett för ungdomar från kommunen som i ett eller annat sammanhang gjort stora framsteg och bedöms ha goda framtidsutsikter inom sin specialitet.

Vi har också delat ut gåvor till Höllvikens och Skanörs bibliotek för inköp enligt personalens önskemål. Tångvalaskolan har även erhållit gåva för inköp av ett speciellt inventarie. I samband med Margaretadagarna köpte föreningen en tavla av Birgitta Nelson Claus. Tavlan, utgjorde ett fritt broderi med applikationer och kallas »Drottning Margareta, kung Byxlös« och skänktes sedan till Sundsgymnasiet, att vara ett hjälpmedel i historiarbetet.

Vi har under åren inklusive *KulturPenningen* för år 2004 delat ut sammanlagt **100.000 kronor!**

Medlemmar har under åren bidragit med gåvor i samband med inbetalningen av medlemsavgiften på tillsammans över 18.000 kronor.

Föreningen har mottagit Vellinge kommuns kulturpris och Lions Clubs Liontass, för förtjänstfulla kulturella insatser inom kommunen. Detta gjorde

Callunas styrelse, Christian Kindblad, Ingemar H Johansson, Roy Larsson och Bertil Lundahl. På bilden saknas Christer Holgersson och Peter Nilsson.

att vi kände oss ytterliggare styrkta i vår strävan att arbeta vidare.

Styrelsen arbetar helt ideellt, ersättning utgår endast för resor och materialkostnader som är förenliga med arbetet i styrelsen.

Medlemsantalet har stadigt stigit under åren. Under år 2004 har vi haft 413 medlemmar.

Styrelsen

Ingemar H. Johansson, Christian Kindblad och Christer Holgersson grundade föreningen tillsammans med Marianne Rönberg, dåvarande bibliotekarie på Höllvikens bibliotek.

Britt Marie Granath, Bengt Sandberg Barbro Gunnarsson och Etty Jönsson har också varit medlemmar i styrelsen under åren.

Styrelsen under 2004 har varit Ingemar, Christian och Christer tillsammans med Bertil Lundahl, Peter Nilsson och Roy Larsson.

När man ögnar igenom vår agenda för de gångna åren framkommer också att vi haft flera utställningar med olika tema. Vi har haft flera utställning i samband med *Arkivens Dag* på kommunhuset tillsammans med Vellinge kommuns arkivarie Karin Löfgren.

På biblioteken har vi haft ett flertal utställningar med olika tema, bland annat

»Kämpinge, bilder och minnen från förr«, och »Höllviken då och nu« i samband med bibliotekets 25 års jubileum, bränderna Skanör och Falsterbo utgjorde ett tema på en utställning både på biblioteket i Skanör samt på Galleri Stallet i Falsterbo tillsammans med Lars Dufberg, en utställning med över 1.000 besökare.

I samband med Margaretadagarna i Skanör, hade vi en utställning på temat »Skanör och Falsterbo, kontrasternas städer«, som var en historisk tillbakablick.

Stinsen Stig Mårtensson inviger utställningen »Tåget har gått!«.

Järnvägen Hvellinge-Skanör-Falsterbo startade 1904, med anledning av detta hade vi under sensommaren 2004 en av våra största utställningar på Magasinet i Falsterbo »Tåget har gått!«. Under en månad hade vi över 1.500 besökare.

Se inköpställen på sidan 8.

Vi har även haft olika föredrag på programmet med alltifrån »Ortnamn på Ljung-
en, våra äldsta fornminnen«, till föredrag om
Linné i Skåne.

Våra möten brukar vara välbesökta och
det tar vi som ett bevis på att vi funnit rätt
både vad avser program och lokal med kaffe
och kaka.

Vi började i februari 1998 att ge ut med-
lemstidningen *På Ljung-
en*, till en början inte
så regelbundet, men vi försöker nu komma
ut fyra gånger om året. Tidningen har blivit
mycket väl mottagen, vilket vi är glada och
tacksamma för det.

Vi har också en hemsida som sakta håller
på att arbetas upp, vi har kommit en bit på
väg, men vill utveckla den mer och komma
vidare. Sedan november 2004 har vi haft
cirka 400 besökare.

Framåt

Vi är i behov av intresserade människor som
kan arbeta i styrelsen eller i arbetsgrupper
med olika uppgifter inom föreningens ram,
»att stödja och uppmuntra de som ideellt arbe-
tar för att sprida kunskap om Ljung-
en«.

Förslag till nya projekt som vi tillsammans
kan arbeta med är välkomna.

Det är vår förhoppning att vi skall kunna
arbeta vidare med olika projekt, just nu hål-
ler vi på med en bok om Kämpinge som vi
beräknar skall komma ut i oktober-novem-
ber 2005.

Vi arbetar även med ett bildspel som skall

kunna användas i skolorna i elevernas arbete
med att lära känna hembygden.

Hör av Dig till någon i styrelsen, telefon-
nummer och adresser finner Du på sista
sidan av *På Ljung-
en* eller på vår hemsida
www.calluna.nu. Du kan också maila calluna@tele2.se

ihj

Ovan, två bilder från vår utställning på Galleri Stallet
2003. Under ses Calluna mitt i vimlet på Margaretada-
garna 2001. Anders Carlsten signerar sin bok »Historier
från Skanör«

125 kr

45 kr

90 kr

125 kr

105 kr

130 kr

160 kr

80 kr

95 kr

Den var såhär stor...

Här är till sist en bild vi fann på Malmö Stadarkiv som vi inte vill undanhålla våra läsare. Kan man kalla en fisk för en främmande fågel?

Nästan varje år fångas det någon märklig fisk kring Falsterbonäsets kust. Under förra året visade tidningarna bilder på en svärdfisk, fångad i Höllviken, som vägde hela 32 kg. Men 1999 fångade två fritidsfiskare en svärdfisk på 43 kg vid Falsterbokanalen och 1972 fångades en liknande i Höllviken, den sistnämnda finns idag i avgjutning på Falsterbo museum. Att svärdfiskar hamnar här beror ofta på att de följer stora stim av makrill som följer kusterna.

Det är inte bara svärdfiskar som simmar i våra vatten, på bilden ser vi en tonfisk i disken på Malmö Fiskcentral på 1950-talet. Även den fångad i Höllviken. Den ser ut av vara cirka två meter lång och får väl då sägas vara av medellängd. Vissa arter kan bli ända upp till 5-6 meter, fast då är det i varmare vatten än våra.

Tumlare har tidigare varit vanliga längs kusten och var under långa tider ett kungligt privilegium, som liksom ålfisket arrenderades av kustbefolkningen. Varje år siktas små stim på 4-5 tumlare vid Falsterbo, men de är betydligt vanligare uppe vid Kullen och Skälderviken.

En och annan haj har även förrirrat sig hit ner. En brugd skall för några år sedan ha varit synlig i Falsterbokanalen. Det är världens största fisk, men trots att den är en haj är den en fredlig planktonätare.

chk

Årsmöte

Onsdagen den 20 april kl. 19.00 på EFS Höllviksstrand, invid FBU.

Bildspel om de gångna tio åren och framtiden. Landgång, dricka, kaffe och kaka kostar 40 kronor. Biljetter köpes på biblioteken i Höllviken eller Skanör f.o.m 7 april

Nu kan Du ge bort ett medlemskap i Calluna till släkt och vänner. Kontakta 040-45 11 48 eller calluna@tele2.se

HÄR KÖPER DU CALLUNAS BÖCKER

Höllviken:
Biblioteket, ICA-Toppen och Coop Konsum

Kämpinge:
Bärnstensmuseet*

Skanör:
Biblioteket, ICA- Supermarket*

Cyberspace:
www.calluna.nu

* = begränsat urval

På Ljung ges ut av
KULTURFÖRENINGEN
CALLUNA

Styrelse

Ingemar H. Johansson
Christian Kindblad
Christer Holgersson
Bertil Lundahl
Peter Nilsson
Roy Larsson

Redaktör

Christian Kindblad, *chk*
christian.kindblad@telia.com

Ansvarig utgivare

Ingemar H. Johansson, *ihj*
calluna@tele2.se

Grafisk form

Christian Kindblad

Tryck

Holmbergs, Malmö

Adress

KULTURFÖRENINGEN CALLUNA
V. Mölledalsvägen 18
236 34 Höllviken
040-45 11 48

Callunas hemsida

www.calluna.nu

Medlemskap

Sätt in 100 kr på postgiro 250862-0

Tidningen utkommer
med 4 nummer per år.

Återge gärna våra artiklar
men ange alltid källan.

Ljung, *Calluna vulgaris*

KULTURFÖRENINGEN
Calluna
DÅ OCH NU PÅ LJUNGEN